

[Krarup.]

den vestjyske by Esbjerg, en by med stor kirkelig interesse, og hvor der blev bygget et krematorium i 1939, kun sker ligbrænding for 5,6 pct. af samtlige døde. Det viser, at der i store kredse af det danske folk endnu er nogle, der vælger at få legemet gravsat under det gamle ord om, at vi er kommet af jord, skal blive til jord og igen skal opstå af jord, hellere end at få legemet, det dyrebare, brændt, medens der synges Johannes V. Jensens bål sang: „Er endt din lyst og endt din nød, da tvæt dig i den hvide glød“. Af hensyn til disse mange finder jeg, at lovforslaget hverken er påkrævet eller ønskeligt.

Elmquist: Jeg hører til de medlemmer af udvalget, som har haft en hel del betænkeligheder ved dette lovforslags gennemførelse. Jeg er ikke uenig med det ærede medlem hr. Krarup, det ved det ærede medlem også. Jeg synes i virkeligheden, det har været noget overflødigt at gå til denne reformlovgivning, idet ligbrændingen ad frivillighedens vej har vundet så langt frem, at man måtte kunne være tilfreds dermed. Når jeg på den anden side kan gå med til at stemme for de ændringer, der nu er foreslået, skyldes det, at jeg mener, at de skavanker, der har været ved lovforslaget, er blevet meget stærkt modereret. Jeg vil gerne her blot pege på bestemmelsen om, at ligbrænding kan finde sted, når den afdødes med ham til hans død samlevende ægtefælle, hans børn over 18 år, hans forældre, hans søskende over 18 år, børnebørn over 18 år eller bedsteforældre i den nævnte orden træffer bestemmelse om, at ligbrænding skal finde sted. Den oprindelige bestemmelse, hvorefter der skulle afholdes sammenkomster mellem børnebørn og søskende og andre slægtninge, hvor der skulle tales for og imod ligbrænding, når der altså ikke forelå noget ønske fra den afdødes side, fandt jeg ganske uacceptabel, men den er jo nu strøget fuldstændig, så at ligbrænding uden udtrykkelig tilkendegivelse kun kan ske, når den afdødes med ham til hans død samlevende ægtefælle eller, hvis han var ugift og under 21 år, eller han ikke var ved sin fornufts fulde brug, den eller de, der ved hans død eller ved hans fyldte 18. år havde forældremyndigheden, træffer bestemmelse derom. Jeg synes, at det dermed er så modereret, at de ulemper, der var ved at fravige den gamle regel om, at et ønske om ligbræn-

ding udtrykkeligt skulle være tilkendegivet af den pågældende, er ophævet.

Det er det ærede medlem hr. Krarups udtalelser, som giver mig anledning til at fremføre dette. Når jeg har taget ordet, skyldes det ganske særlig en paragraf, som jeg har haft store betænkeligheder ved i den form, hvori den nu foreslås af justitsministeren og er tiltrådt af et flertal. Jeg er dog gået med til den, fordi der var så absolut flertal for den, og fordi jeg mener, at en forsikring fra den højtærede justitsministers side i nogen grad kan moderere den risiko, der er ved den. Det drejer sig om ændringsforslaget til § 3. I § 3 siges der, at ligbrænding må ikke iværksættes, forinden politiet på det sted, hvor dødsfaldet er sket, har afgivet skriftlig attest om, at der fra dets side ikke er noget til hinder for ligbrændingen. Nu har justitsministeren foreslået, og vi har tiltrådt, at det tilføjes, at justitsministeren kan tillade, at ligbrænding iværksættes uden forelæggelse af den i stk. 1 omhandlede attest fra politiet, hvor betryggende kontrol med de i stk. 2 omhandlede forhold kan tilvejebringes på anden måde. Jeg har været betænkelig ved denne bestemmelse, fordi jeg mener, at den ordning, vi har, hvorefter politiet skal afgive en attest, før ligbrændingen kan finde sted, er rigtig. Det medfører nemlig, at politiet, hver gang det skal give attest, har søgelyset rettet mod, om der ved det dødsfald, der har fundet sted, kan være noget mistænkeligt. I det store flertal af tilfælde vil politiet jo glat kunne give attest, men politiet skal tænke sig om, overveje, om der kan være grund til at formode, at der foreligger en forbrydelse. Det mener jeg har været nyttigt og godt. I stedet for overlader man det nu til begravellesmyndighederne at give denne attest, og hvis der ikke stilles meget skarpe krav til begravellesmyndighederne — således krav om at begravellesmyndighederne, hvis de mener, der er den ringeste grund til at have mistanke om, at der er sket noget forkert, skal henvende sig til politiet —, så er jeg bange for, at vi meget let får en stærkt summarisk behandling fra begravellesmyndighedernes side. Således vil det i tilfælde, hvor der har fundet ombringelse sted ved gift eller på anden måde af pårørende, som man gerne vil af med, kunne ske, at man unddrages de beviser, der eller kunne skaffes ved obduktion.

Jeg har altså været betænkelig ved denne bestemmelse, men er gået med til den.